

DVADSIATA DEVIATA NEDEĽA CEZ ROK B

Každý z nás mal v živote vysnívaný určitý cieľ alebo zmysel života. Či sa nám túžba vyplnila, alebo nie, to si každý v sebe odpovieme. Ja osobne som mal od detstva vysnívaný zmysel života ten, že sa chcem stať kňazom, čo sa mi s pomocou Božou aj splnilo.

Aj dvaja učeníci Jakub a Ján mali vysnívaný zmysel života stretnúť sa s očakávaným Mesiášom. Nie raz som spomenul v minulých zamysleniach, že Židia celé stáročia očakávali Mesiáša, ale nie takého, ako ho predpovedali proroci, ale takého, ktorý ovládne ich krajinu, vyženie nenávidených Rimanov a vyhlási sa za absolútneho pána. V tomto duchu žil celý národ aj dvanásť apoštoli a medzi nimi neboli výnimkou ani naši spomenutí bratia. Pochádzali z Kafarnauma z bohatej rodiny Zebedejovcov. Otec a ostatní členovia rodiny – okrem matky – sa vraj za nich hanbili, ba dokonca ich otec vydedil. Aby si otec udobril synagógu a ostatných susedov, tak dal zhotoviť do synagógy dvojité stĺp, ktorý tam môže každý pútnik vidieť aj teraz. Spomenul som ich matku, ktorá bola súčasťou tých zbožných žien, ktoré nasledovali Ježiša a posluhovali tak jemu ako aj apoštolom. Evanjelista Matúš (porov. Mt 20, 20- 28) píše, že to bola práve matka, ktorá prosila Ježiša za svojich synov, aby im dal v očakávanom kráľovstve dve ministerské miesta. Pán Ježiš sa síce nevysmial požiadavke dvoch bratov, hoci ostatní sa na nich nahnevali, ale jasne naznačil, že jeho kráľovstvo je kráľovstvom nie svetskej moci, ale služby. Upozornil ich, že pri ňom ich čaká iná kariéra, iný zmysel života. Keď chcú byť jeho ministrami, tak musia ísť tou istou cestou ako On, cestou kríža a služby iným. Slovo minister je odvodené od latinského slova „ministro“ – „slúžim“, z čoho je odvodené aj naše slovo miništrant, čiže ten, kto posluhuje pri oltári. Preto dnešná posledná veta z evanjelia jasne naznačila, čo je dôležité pre získanie Božieho kráľovstva, že je to služba blížnemu.

Dobre vieme, že v prirodzenosti človeka je skôr vládnuť nad inými, ako slúžiť iným. Z tejto nespútanej túžby po prvenstve nad inými pochádzajú všetky spory v manželstvách, v rodinách, na pracoviskách, v spoločenskom živote a všetky iné nepriateľstvá. Aj všetky vojny na svete sa odohrali len preto, že nejaký mocipán chcel vládnuť, dalo by sa povedať, nad celým svetom. Takáto túžba vládnuť mala za následok milióny ľudských životov a je to najstrašnejšia metla celého ľudstva. Svetové štatistiky uvádzajú, že od skončenia druhej svetovej vojny sa udialo viac ako dvetisíc väčších či menších vojen a že ani jeden deň na svete nejestvoval bez nejakej vojny. Taká hrozná je živelná túžba po moci. Čítal som tiež štatistiku, že peniaze, ktoré sa vydali na zbrojenie a vojny v jednom desaťročí od 1962 do 1972, sa mohlo vybudovať vyše 5 miliárd luxusných bytov pre toľko rodín zadarmo. Za také isté peniaze na zbrojenie v druhom desaťročí od 1972 do 1982, by mohli

všetci obyvatelia zeme dostávať zadarmo chlieb a pečivo na dobu 50 rokov, a to v počte, koľko by každý chcel. Predstavme si, že každý obyvateľ by mal zadarmo luxusný byt a chleba, koľko by chcel. Takýto by bol svet, keby poslúchol Ježišovo učenie slúžiť iným a keby sa vykorenila z ľudí túžba vládnuť nad inými. Ježiš nás všetkých miluje, a preto mu tak záleží na dobre každého človeka, nad jeho šťastím, preto veľmi zdôrazňuje, aby si ľudia navzájom slúžili tak, ako to dokázal pri Poslednej večeri, keď sa prepásal zásterou a rad radom umyl nohy svojim apoštolom. Jasne im povedal, a to bola jeho posledná vôľa: „Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili tak, ako som ja urobil vám.“ Myslím si, že si tento Ježišov skutok obidvaja hore uvedení apoštoli všimli a pochopili nezmysel ich žiadosti mať ministerské kreslá v ich nesprávne vysnívanom kráľovstve.

Žiaľ, ľudia dnešnej doby neprijímajú Ježišov príklad. Vysvetliť sa to dá len tak, že si všimnime diablovu taktiku, ktorý povedal: „Nebudem slúžiť.“ Ježiš propaguje «službu», diabol «nebudem slúžiť». Keďže človeka Pán Boh obdaril slobodnou vôľou, môže sa rozhodnúť podľa svojho rozumu a pridať sa buď na Ježišovu stranu, alebo na diablovu stranu. Prax je žiaľ taká, že na diablovo «nebudem slúžiť» sa ľudia viac prikláňajú ako na Ježišovu výzvu. Uvedomujeme si zo skúsenosti, že diablova výzva neprináša pokoj a šťastie pre ľudí, ale naopak zlobu, vojny, krviprelievania. Pán Ježiš svojou výzvou prisľúbil šťastie a najmä večnú odmenu, keď povedal, že nikto neostane bez odmeny, keď podá čo len jeden pohár vody blížnemu ako jeho učeníkovi.

Pri Poslednej večeri, a nadovšetko po zoslaní Ducha Svätého, Jakub a Ján jasne pochopili svoj životný smer, keď Ján napísal svoje evanjelium, listy a tiež aj poslednú knihu Nového zákona – Zjavenie. Jeho život bol nasmerovaný na službu hlásania evanjelia, pre ktoré veľa trpel telesnými utrpeniami, ba aj vyhnanstvom na ostrove Patmos. Jeho brat Jakub odišiel hlásať evanjelium do Španielska, odtiaľ sa vrátil do Jeruzalema a za prenasledovania cisára Agripu (41-44) ako jeden z prvých apoštolov položil za Ježiša život. Španieli jeho telesné pozostatky z vďačnosti preniesli do Santiága de Compostela, kde si ho pri jeho hrobe pútnici uctievali a prinášajú veľké obete peších pútí minimálne 100 kilometrov.

Milí priatelia, keď budete čítať toto zamyslenie, tak sa spolu s Jakubom a Jánom rozhodnite pre drobné služby blížnym. Je to Ježišovo želanie, jeho túžba, jeho vôľa, a to taká silná, že za službu blížnym prisľúbil večná život v Nebeskom kráľovstve.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.